

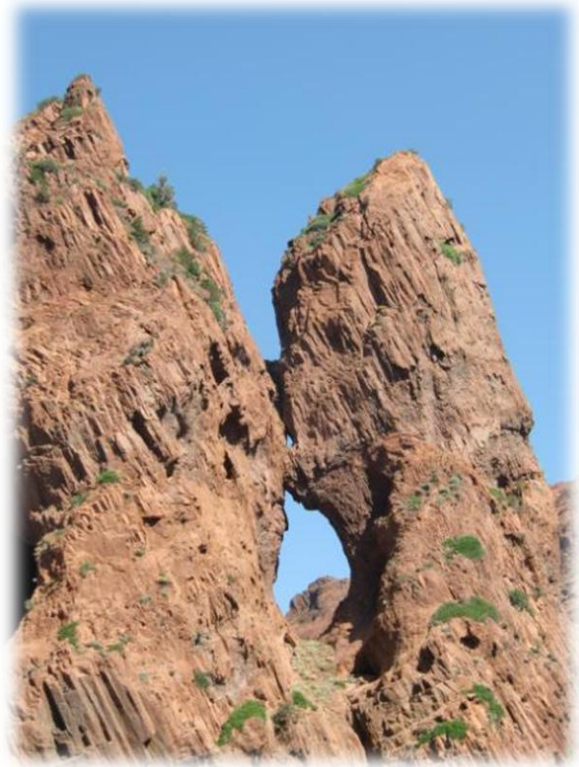
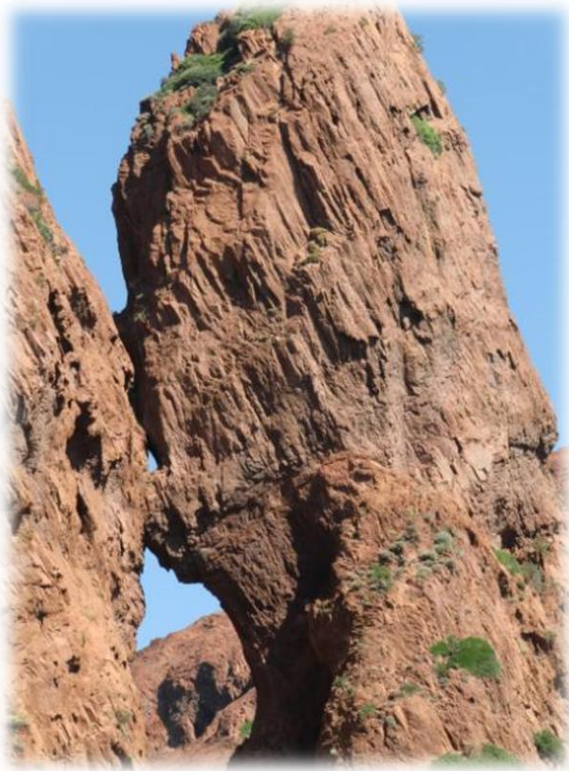
Op sommige plaatsen zijn de stenen en de rotsen onder water bedekt met witte algen.

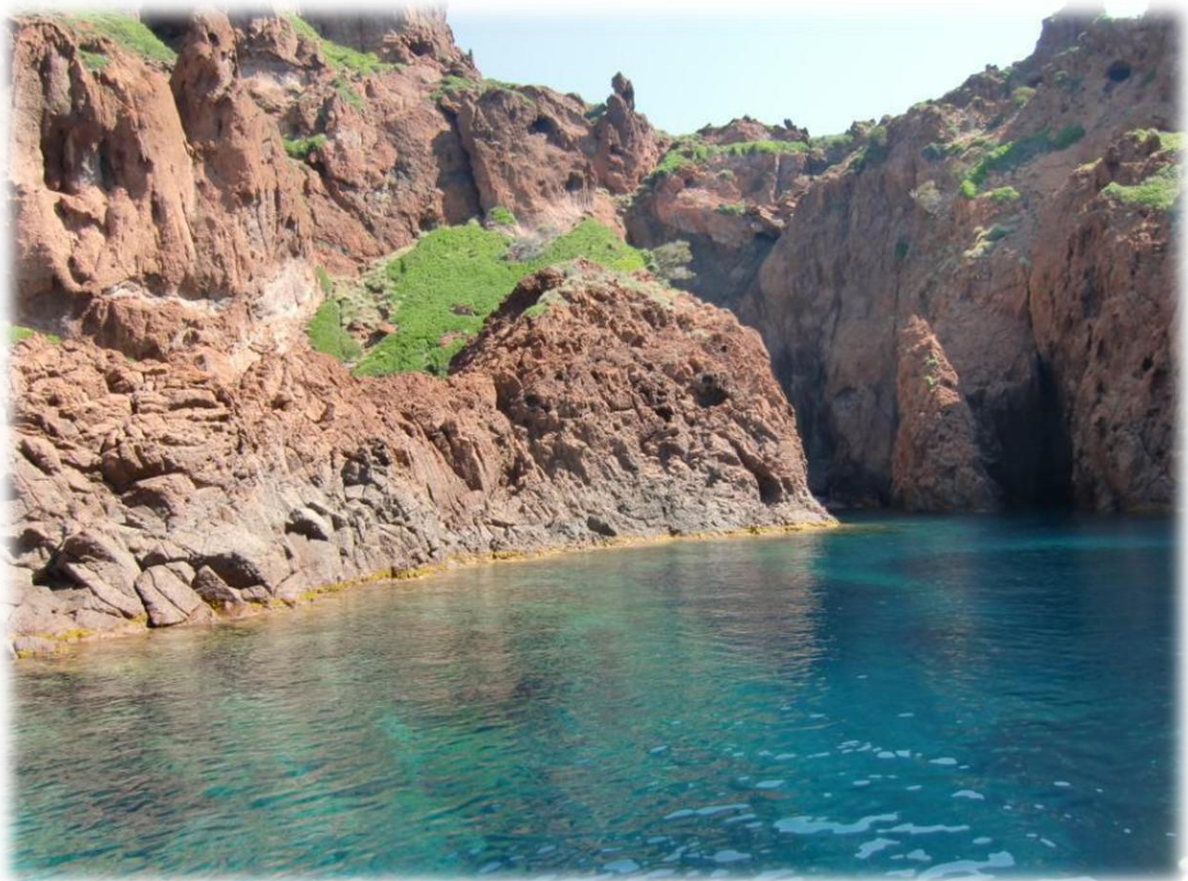

Het natuurreservaat is 19,19 km², waarvan 9,19 km² land en 10 km² water, opgericht in december 1975 en ligt in het Regionale Park Corsica. Het park en het reservaat zijn door de UNESCO aangewezen als Werelderfgoed in 1983.

Dit noemt men de kussende rotsen. En inderdaad met wat verbeelding lijkt het of er twee hoofden elkaar kussen.

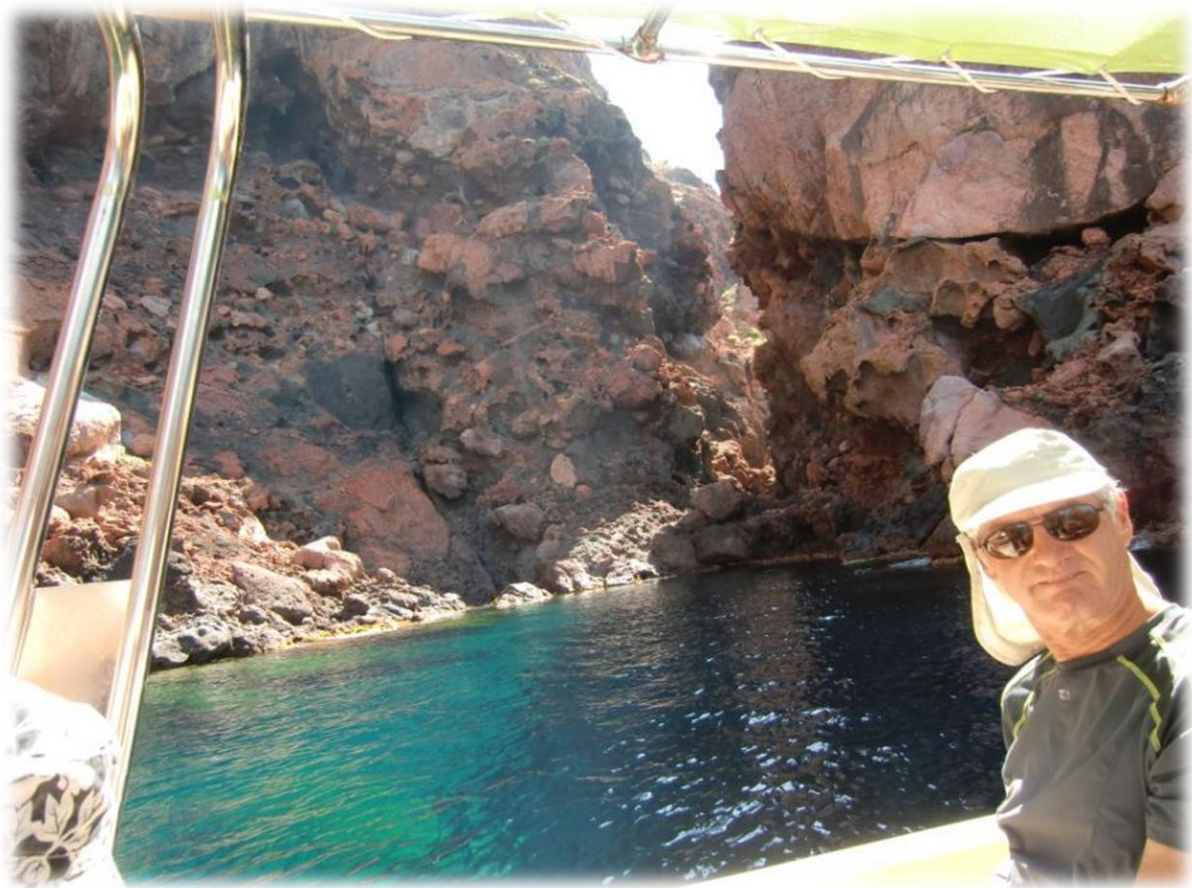
De hoekige en steile kliffen bevatten veel grotten en worden geflankeerd door steile rotsen en bijna ontoegankelijke eilandjes en krekens.

De kustlijn is ook bekend om haar rode kliffen, sommige tot 900 meter hoog, zandstranden en voorgebergtes.

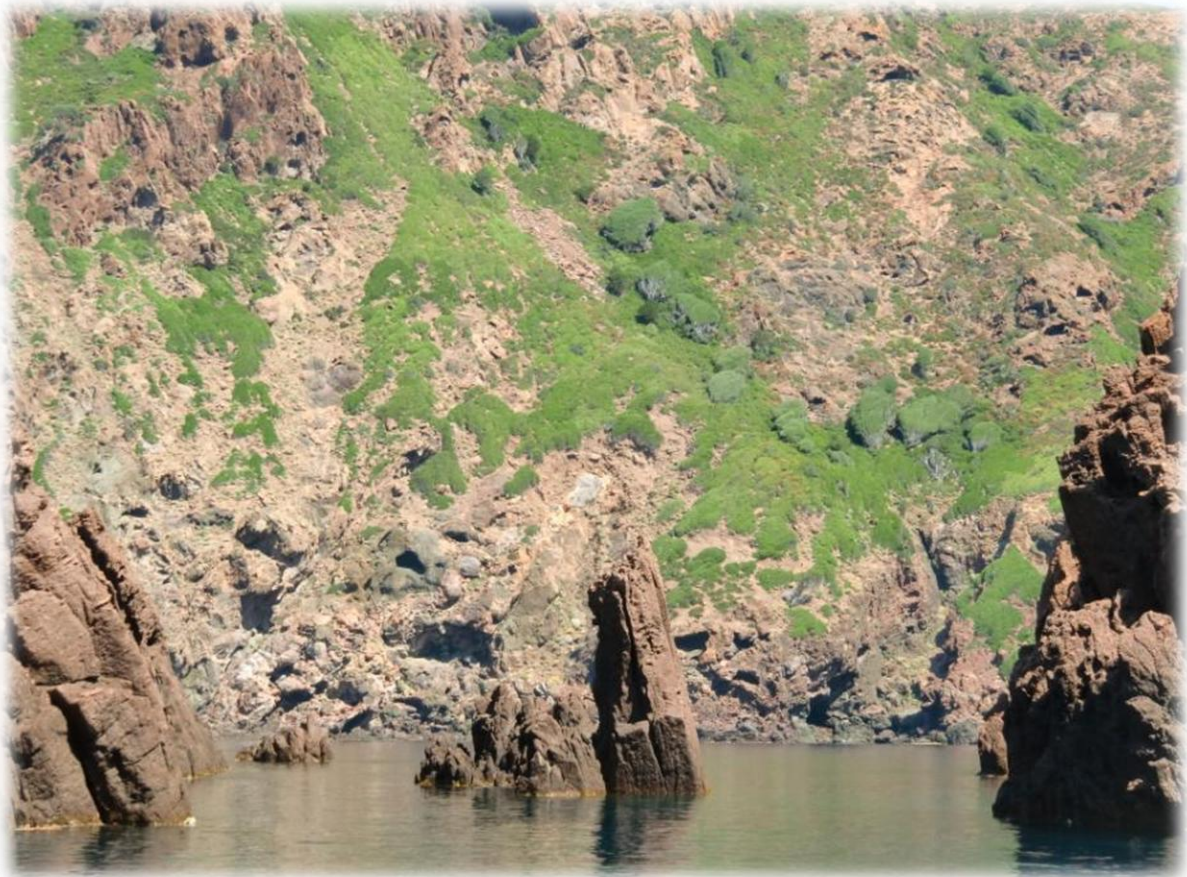

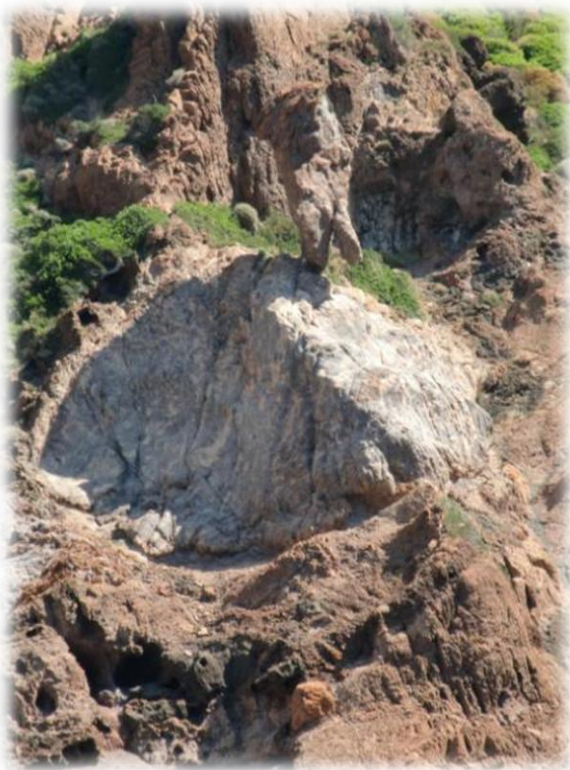
In 1930 werd een wet van kracht die vernietiging of verandering verbood. Het Scandola-natuurreservaat wordt streng beschermd om het gebied in haar oorspronkelijke staat terug te brengen. De rode bol is eveneens een alg en wordt zeetomaat genoemd.

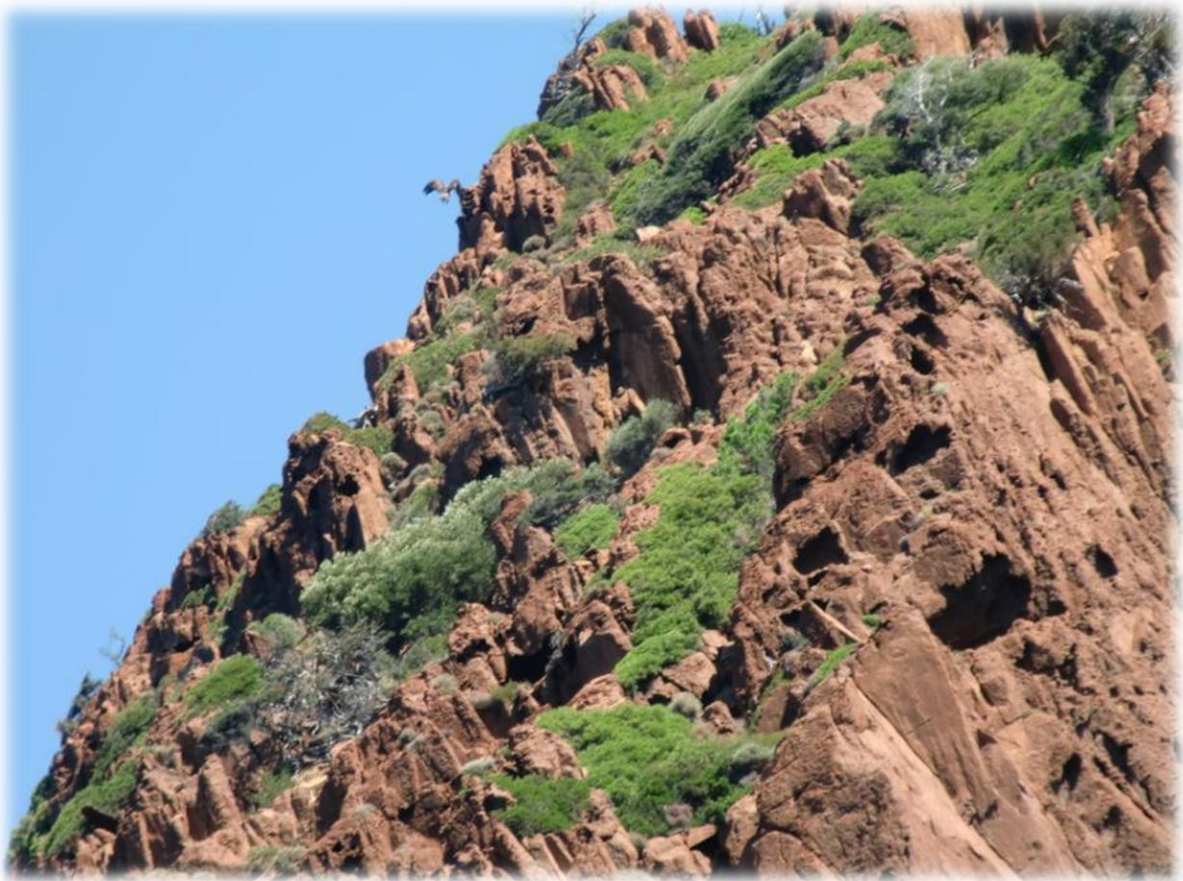
We hebben het geluk gehad om een visarend van heel nabij te zien. In dit reservaat zitten ongeveer 70 koppeltjes visarenden. Ze kunnen tot 8 meter diep duiken om hun prooi te vangen.

De visarend is een vrij kleine arend die graag boven water stilstaand 'bidt' en dan met uitgestoken klauwen op een vis duikt. Hij is relatief sterk gezien zijn grootte en kan prooien pakken bijna even zwaar als hijzelf.

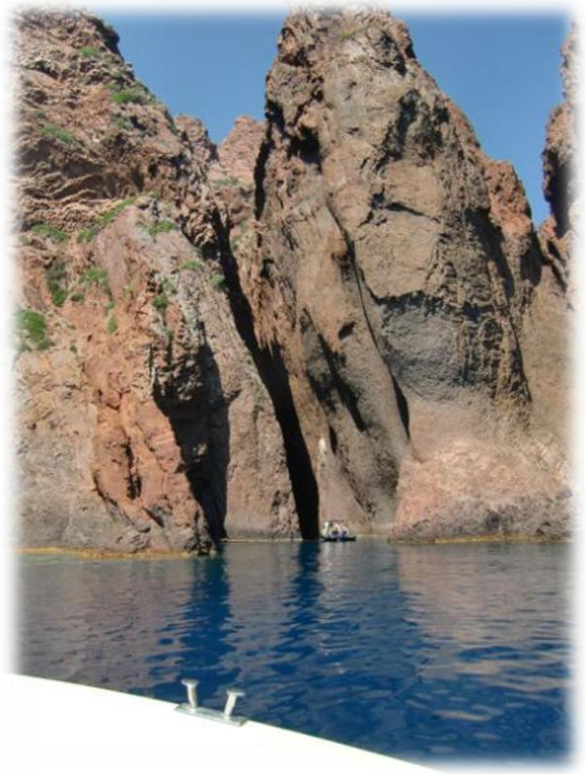

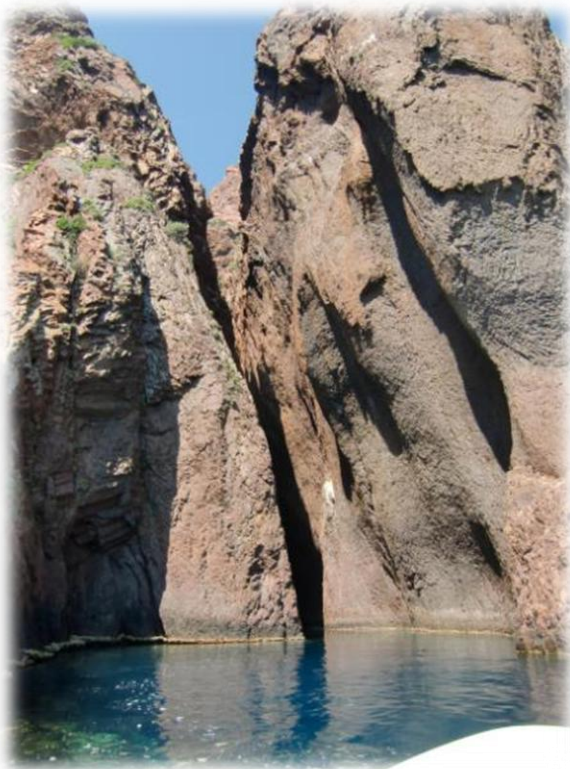
De visarend is in vlucht goed te herkennen door zijn geheel witte onderkant, zijn chocoladebruine bovenkant en zijn enigszins 'geknikte' vleugels. Door het oog loopt een donkere streep. Het verenkleed is bij beide geslachten gelijk. De lichaamslengte is zo'n 55 cm en de spanwijdte bedraagt 150 tot 170 cm en het gewicht 1,5 tot 2 kg. De vrouwtjes zijn iets groter en zwaarder.

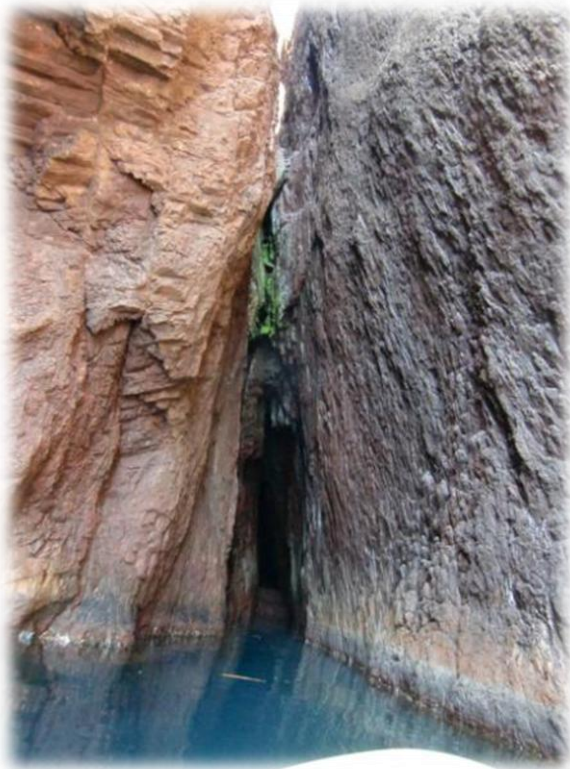
De visarend eet vrijwel uitsluitend vis en is vooral bij beboste meren, rivieren of de zee kust te vinden. Ze vliegen over het wateroppervlak op zoek naar een prooi die zich vlak onder het wateroppervlak bevindt.

Wanneer er een vis wordt gezien, duikt de arend met zijn kop vooruit naar beneden, en op het laatste moment gooit hij zijn poten naar voren om de vis te pakken. Zijn klauwen zijn vlijmscherp en op de poten zitten kleine stekels, zodat de visarend zijn glibberige prooi beter kan vastpakken.

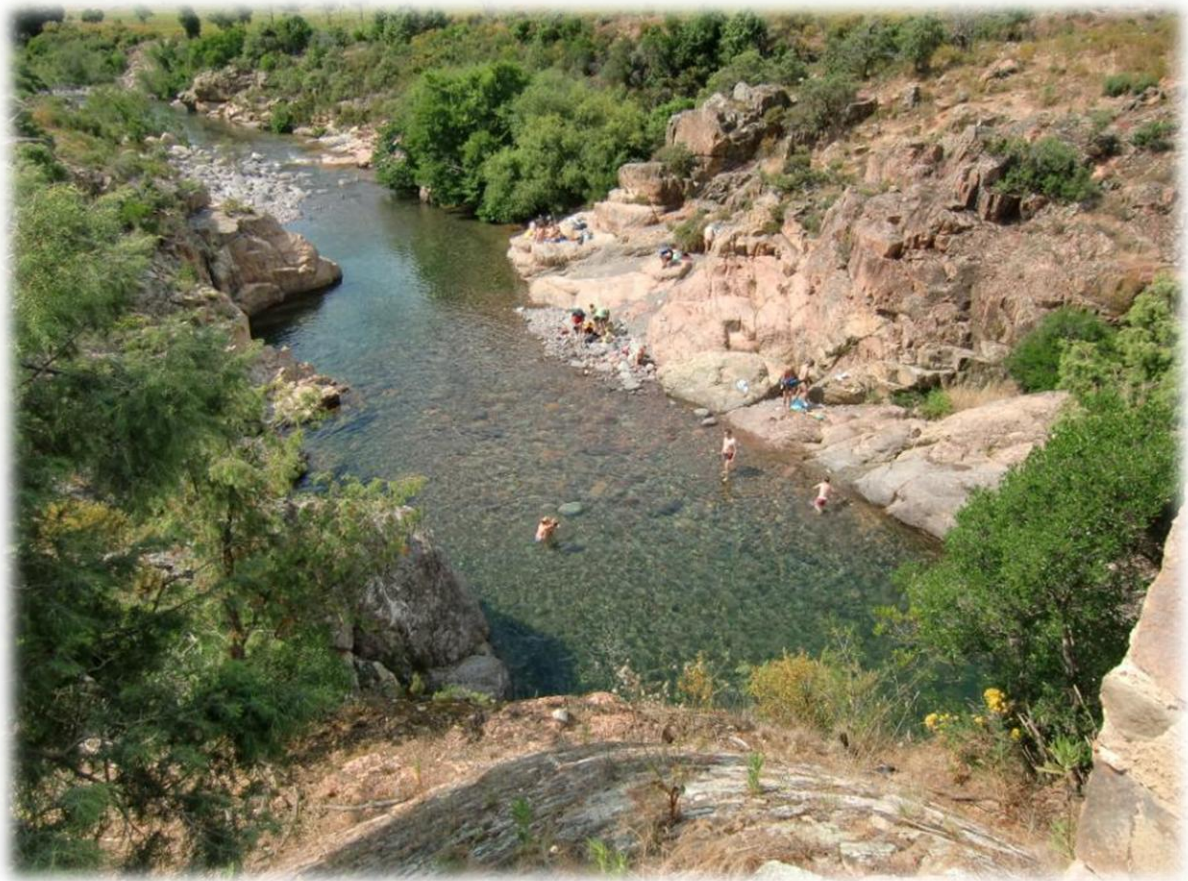
De visarend stelt betrekkelijk weinig eisen aan zijn leefgebied. Belangrijk is visrijk water; dat kunnen langzaam stromende rivieren, heldere meren of zee-kusten zijn. Verder moet er een plek zijn om te nestelen, zoals hoge bomen, rots-wanden, onbewoonde eilandjes of door mensen gemaakte palen met platformen.

Het park heeft een enorm aanbod van verschillende plantensoorten, zeldzame vogels en een overvloed aan onderwaterfauna. Er zijn 450 soorten algen en 125 vissoorten die allen worden beschermd. Je mag er niet vissen, niet langer dan 24 uur aanmeren en geen fauna en flora meenemen.

Na de middag hebben we nog wat tijd over en gaan we in het dorp de rivier opzoeken om er te zwemmen. Beide dames en Michel nemen een duik in het klaarheldere water.

We zijn niet de enigen die verfrissing zoeken in het koele water. Guido en ikzelf nemen een zonnebad en houden de voeten droog.

Vandaag zijn het gebakken aardappeltjes met worteltjes en steak. In Corsica lopen de koeien vrij rond op de straat. Als de avond valt keren ze niet naar hun stal terug maar leggen zich naast de weg. Alle koeien hebben wel een chip.

Woensdag 11 juni 2014

- Van : Bocca Di Palmarella 480 m
- Naar : Osani 200 m
- Afstand : 14 km
- Stijgen : 900 m
- Dalen : 1.000 m
- Duur : 7 uur

Vandaag een tamelijk zware dag. Myriam neemt nog een extra dagje rust.

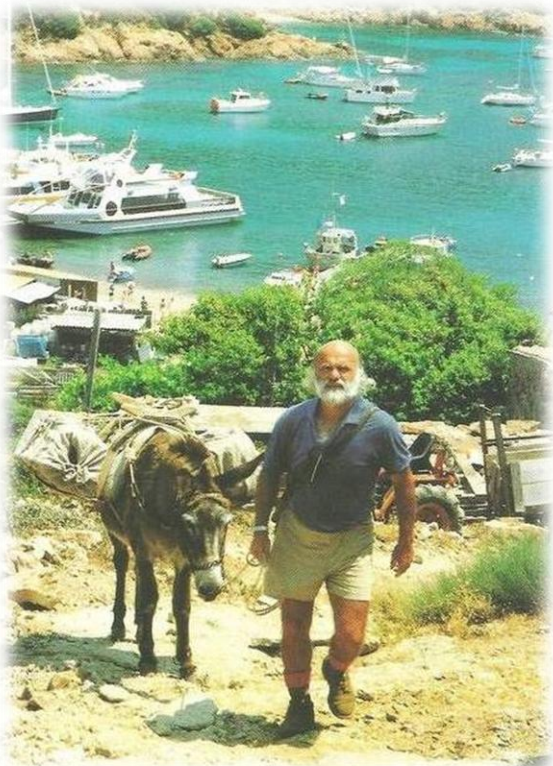

Van op de col kunnen we het gehucht Girolata zien. Dit kleine gehuchtje heeft slechts een paar tientallen huizen en is niet bereikbaar via de weg. Via het land kan men er enkel te voet geraken of met de boot via het water.

We volgen het pad van de facteur. Postbode Guy Ceccaldi heeft gedurende 30 jaar de post bedield in Girolata. Hij is met pensioen gegaan in 2006 en sedertdien wordt de post bedield met de boot. (foto van de postbode met ezel van het internet afgehaald)

De postbode bediende Girolata elke dag van de week, ook al was er maar één brief. Dit was tevens zijn enige en volledige dagtaak. Zijn figuur duikt op in meerdere films.

De postbode kreeg meerdere malen de kans om een normale ronde met de fiets of met de auto te doen, maar weigerde telkens het aanbod. Ook bij sneeuw en stormweer leverde hij de post af.

